

Εἰς τὴν τύρβην αὐτὴν τῶν ὀνείρων
 ἐξυπνῶ, κ' ἡ ψυχὴ ἀμφιβάλλει
 ἂν σὺ ἦσο ἐκπέμπουσα μῦρον,
 ἂν τὸ ῥόδον, ἐμπρέπον εἰς κάλλη.

Σκιᾶς εἶναι τὸ ὄναρ ἀπάτη,
 ἢ ψιθύρισμα εἶναι ἀγγέλων;
 Προφοιβάζει ἀγέννητον μέλλον,
 ἢ σβεσθὲν παρελθὸν ἀναπλάττει;

Δὲν ἤξεύρω· ἀλλ' ὥς εἰς τοὺς λίθους
 ἀνεξάλειπτα γλύφει ἡ σμίλη,
 μοὶ ἐχάραξεν ἔνδον τοῦ στήθους
 καὶ αὐτὸ τὴν εἰκόνα σου, φίλη.

Ε Α Ρ

Τὸ ἔαρ βλέπ' ὥς χθὲς καὶ πρῶην·
 βλέπω καὶ τ' ἄνθη καὶ τὴν χλόην
 καὶ τὸν ὠραῖον οὐρανόν.
 Πλὴν δὲν ἤξεύρω τί τοῖς λείπει.
 Τίς εἶναι ἡ ἐντός μου λύπη;
 Τί εἶναι τὸ ἐκτὸς κενόν;

Φέρει ἀδάμαντας ἡ φύσις,
 μανδύαν φέρει βασιλίσσης
 καὶ στέμμα φέρει ἀνθηρόν.

Ἐγὼ, τῶν ἐορτῶν τῆς μύστης,
τῆς ἀθανάτου καλλονῆς τῆς
διατί ἔπαυσα ἐρῶν;

—

Περὶ ἀφράστων μυστηρίων
ἢ ἀηδῶν διὰ μυρίων
χθὲς ἔψαλλεν ἀρμονιῶν.
Τοῦ παραδείσου ἦτον μάντις.
Πῶς τὴν ποικίλην λαλιάν τῆς
ἔπαυσα τώρα ἐννοῶν;

—

Πόθος ἀόριστος μὲ θλίβει,
ἐν ᾧ τοῦ ἔαρος ἡ "Ηβὴ
τὸ νέκταρ τῆς οἰνοχοεῖ.
Ζωῆς ἤχοῦσι περίξ μέλη·
ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου δὲν τὰ θέλει,
καὶ τὸ τί θέλει ἀγνοεῖ.

